

„Det har jeg selv, Deres Højærværdighed!“

„De! ... Og sent om Aftenen, siger De!“

„Mellem ti og elleve.“

„Og hvor?“

„Ude ved Hammervigen ... „Kirken“, som Befolkningen kalder Stedet.“

„Og De er ganske sikker paa, at De ikke tager fejl ... i nogen Henseende?“

Hr. Johansen bøjede Hovedet og saae undseligt ud til Siden.

„Det var virkelig ikke muligt at tage fejl, Deres Højærværdighed.“

Der blev et Øjeblikks Stilhed. Derpaa sagde Provsten:

„Kan De omtrentlig angive, paa hvilken Tid ... jeg mener, hvilken Aften De saae Hr. Hansted i den omtalte Situation?“

„Det kan jeg let, for det var netop igaar Aftes.“

„Igaar! Efter Mødet! Saa der har vi altsaa Forklaringen!“
udbrød han uden at vide, at han tænkte højt.

Derefter saae han atter strengt paa Hjælpelæreren og sagde:

„Hvad De her har fortalt mig, bliver foreløbig mellem os. Forstaar De?“

Hr. Johansen bukkede ydmygt.

„Jeg skal nu lade Sagen undersøge, og jeg vil sige Dem, det vil komme Dem dyrt til at staa, hvis De blot paa et eneste Punkt har vist Dem uefterrettelig! ... Den Barnefødsel, De talte om, skal jeg huske at indføre. Har De Papirerne med? Godt! Ja, saa er der ikke mere for idag.“

Da Provst Tønnesen kort efter fra Verandaen kom ind gennem den tomme Spisestue, slog han Døren op til Køkkenet og raabte, saa det genlød i hele Huset:

„Er Lone der?“

„Javel,“ lød det halvkvalt et Sted nede fra Kælderen.

„Gaa op til Kapellanen og sig ham, at jeg ønsker at tale med ham. Jeg er paa mit Værelse. Men sig, at han skal komme straks. Jeg venter!“